

СВІЧА, ЗАПАЛЕНА ПРОМИСЛОМ БОЖИМ

Є місця особливі, богоугодні, благодатні, де людина набуває життєдайної духовної сили. Кажуть, що в таких місцях – найкоротша віддаль до Бога.

...Дорога вела до села Ніговищ, Омитської сільради. Прекрасні краєвиди цїлинної природи доповнював чудовий, по-літньому теплий день. Погляд торкався сільських осель, визначаючи – жиле подвір'я, чи нежиле. У Ніговищах нині мешкає 37 чоловік, в Горничках – 18. Така демографія населення цих сіл. І ось, в обрамленні очеретів, вимощена дерев'яними місточками дорога виводить на зелений острів, оточений болотом. Такої краси, у всій своїй простоті – рідко де зустрінеш. Особлива, магічна аура віддаляє від суєтності життя.

Зустрічає гостей господар ново-збудованої дерев'яної будівлі й основний винуватець урочої події – Сергій Іванович Ліпатніков. Людей зібралось чимало: з Ніговищ, Омита, Горнич, Прикладник, Сенчиць. Приїхала й голова райдержадміністрації Надія Петрівна Федюшко, щоб розділити з усіма велику духовну радість свята – освячення будинкової церкви.

Це – унікальний випадок і унікальна подія, що увіччалася благословенням Архієпископа Сарненського і Поліського Анатолія – здійснювати дар Божий молитви.

П'ять років тому, у 2007-му, в цей край поліських боліт уперше приїхав Сергій Іванович Ліпатніков. Житель південного Миколаєва, бізнесмен, глибоко віруюча людина, він шукав красиве, недоторкане цивілізацією місце для втілення свого задуму. Так, по волі Божій, цим місцем і став найвіддаленіший, прикордонний куточок нашого Зарічненського району – село Ніговищі. Не-

простий шлях будівництва й реалізації задуманого довелося пройти меценату. Це – будучи таким, як усі і роблячи те, що й переважна більшість – легше йти по життю. А неординарній особистості завжди важче, бо більшість думає і сприймає таку людину по-іншому. У той час, коли в наших найкращих природних місцях багатії будують котеджі, розширюють свій бізнес і примножують свої статки за рахунок наших земель, знайшлася людина, котра не заробляє, а навпаки – витрачає у районі тисячі чи й мільйони своїх зароблених грошей. Будівництво й облаштування духовного центру, де, обтяжена життєвими труднощами, людина змогла б побути наодинці зі своїми думками, очистити й збагатити душу в щирій молитві до Бога, духовно зцілитися, – тривало п'ять років. Допомогали Сергію Івановичу його сім'я – сини, розуміла дружина, підтримували давні, духовно близькі друзі. А найближчим порадиником і помічником на Зарічненщині став священник Павло Дубінець. Дуже вдячний Сергій Іванович за порозуміння і співпрацю також Кириковичу Василю Федоровичу, Шваї Валентину Олександровичу, Калюті Сергію Миколайовичу, Богданович Любові Леонтівні, нинішньому сільському голові Омитської с/р Жушмі Сергію Миколайовичу та багатьом іншим сподвижникам богоугодної справи. Адже місцеві майстри допомагали зводити будівлю, жителі Ніговищ приходять чи то картоплю покопати, чи конем шось підсобити. Постійною господинею і берегинею обійстя є Клавдія Іванівна Савічова, котра 12 років провела в одному з монастирів, що на Херсонщині, і ось уже 5 років слугує богоугодній справі на Зарічненщині, в Ніговищах. На цій землі заповіла їй поховати. Багато людей, безпосередньо чи опосередковано, мали відношення до зведення й облаштування будинкової церкви в селі Ніговищі – Бог усім віддачить.

Чин освячення будинкового храму на честь апостола і євангеліста Іоанна Богослова звершив, з благословення Владика, Архімандрит Фіофан (Федюкевич), секретар Сарненсько-Поліської єпархії. Він очолив і першу Божу літургію, у співслужінні з священниками району, яка пройшла у шойно освяченій церкві. Духовна благодать, як і благодать молитви, єднала усіх і укріплювали в вірі Христовій. По завершенню служби, всі присутні на ній прихожани і духовні отці пройшли єдиним Хресним ходом, і Архімандрит Фіофан благословив кожного іконкою з Єрусалима.

Духовне, величне свято завершилося, але радість від нього освітлювала душі місцевих жителів, бо, відмірявши на своєму земному шляху не один десяток літ, вони все-таки дочекались милості Божої – відкриття у своєму селі церкви. Ніхто і подумати не міг, що таке може статися: у віддаленому селі, де ледве жевріє життя, по промислу Божому, постала духовна святиня.

Тамара АЛЕКСІУК

